

[Ole Henriksen]

beslutningsprocesserne, at få del i ejendomsretten. Det skævdeler den samfundskage, som er til rådighed, og det fremmer gruppegoisme mellem de lønmodtagere, der tilfældigvis arbejder på en overskudsgivende virksomhed, og så dem, der ikke er så heldige at arbejde på en sådan virksomhed.

Og så bliver det hele ikke bedre af, at man som i regeringsforslagene ledsager det hele med en række skattefiduser, der efter arbejdsministerens eget udsagn på et tidspunkt vil koste statskassen en lille milliard kroner om året.

Det er påstået, at disse skatteforslag er et brud på det skatteforlig, som regeringen og Socialdemokratiet har indgået. Det vil jeg overlade til parterne selv at diskutere. SF har hverken lod eller del i dette forlig. Men fastholder Socialdemokratiet, at der er tale om et brud, må det også indebære, at man føler sig frigjort fra forliget på andre leder, og det kan vi kun hilse med glæde i SF, for det åbner nye perspektiver, ikke mindst efter et kommende valg. Om det vil vores skatteordfører, hr. Thoft, sige noget senere på dagen.

Et særligt kapitel i OD-forslagene er de offentligt ansatte. De får i bemærkningerne mange pæne ord med på vejen, men så er alt også sagt. Der er ingen konkrete forslag om, hvordan de skal inddrages. Arbejdsministeren har ved fremsættelsen af regeringens forslag indbudt alle partier til drøftelser og overvejelser, og det lyder da udmærket.

SF har nu fremsat et konkret forslag, som prøver at fokusere netop på den offentlige sektor, og her drejer det sig ikke om, at man skal gøre indhug i nogens ejendomsret eller erobre nogle virksomheder eller noget i den retning. Det handler simpelt hen bare om, at man skal have direkte demokratisk indflydelse på sine virksomheder.

Det Radikale Venstre siger også om de offentligt ansatte, at reglerne om samarbejdsudvalgene må revideres, de ansatte må have mulighed for at træffe væsentlige afgørelser, samarbejdsaftalens ord om, at alle medarbejdere engageres i det daglige samarbejde, må realiseres. Jamen det synes vi er en god formulering, og vi ser også frem til, at de radikale vil være positive over for SFs forslag om de offentligt ansatte.

Man kunne så spørge Det Radikale Venstre, hvilke overvejelser de egentlig gør sig, for det, jeg her har nævnt, kan jo ikke være

nok. Man har haft mange år at tænke sig om i, siden Zahle fremsatte forslag i 1927 om dette problem. Det Radikale Venstre må vel snart kunne komme med et oplæg om, hvordan man vil løse det.

For så vidt angår de offentligt ansattes økonomiske engagement i en OD-ordning har Det Radikale Venstre det bud, at man kan oprette investeringsforeninger, hvor de ansatte kan placere opsparingen i det private erhvervsliv. Det ligner en del af de tanker, regeringen har, men jeg kan ikke se andet, end at det kan man også gøre i dag. Enhver kreds af mennesker kan lave en investeringsforening, men hvis der bag de radikale tanker ligger, at det også skal være noget, der skal være skattebegünstiget, ligesom det, der er indeholdt i regeringens forslag, så er det ikke SF, man skal regne med.

Der er altså elementer i det radikale forslag, som har SFs sympati, og det gælder bl.a. det forhold, at ordningen skal være obligatorisk, og at de ansatte skal forvalte medarbejderkapitalen i virksomheden kollektivt. Vi har også en vis sympati for, at den enkeltes indbetalinger forbliver bundet i virksomheden i en periode. Det er også vores grundlæggende tanke, at de penge ikke skal ud, hverken til forbrug eller til andre formål. Hovedsigtet må være, at man sikrer investeringer i virksomhederne og får gode og velfungerende virksomheder, og det får man ikke ved at hive pengene ud igen.

SF bekræfter den fællesberetning af 19. juni sidste år, som de tre partier Socialdemokratiet, de Radikale og SF afgav, og hvor man fastslog enighed om nogle væsentlige principper. Måske havde det været mere interessant, om Tinget i stedet for at lave dette bunkebryllup havde fået en almindelig forespørgselsdebat og vi så havde foreslået en dagsorden, der fik fastslået beretningens fem principper. Så kunne regeringen arbejde ud fra den, og så kom man måske lidt bedre ind på sporet. Jeg er ikke enig i arbejdsministerens vurdering: at denne fællesberetning er overflødiggjort efter de forslag, som her er fremsat. Den fællesberetning holder, og så er den ikke længere, og den kunne måske også tale at komme ud for en almindelig forespørgselsdebat og som dagsordensforslag. Jeg synes, de Radikale kunne bidrage lidt ved at bekræfte, at det ville de godt være med til.